

בש"פ 7129/15 - מדינת ישראל נגד אברהם גפני

בבית המשפט העליון

בש"פ 7129/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: אברהם גפני

בשם העוררת: עו"ד יעל שרף

בשם המשיב: עו"ד עדי קידר

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) במ"ת 55420-08-15 מיום 22.10.2015

תאריך הישיבה: י' בחשון התשע"ו (23.10.2015)

החלטה

לפניי ערר המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) לשחרר את המשיב למעצר בית מלא, בכפוף להפקדת ערבות ולתנאים נוספים שפורטו בהחלטה.

1. נגד המשיב, אשר בחודש הבא ימלאו לו 19 שנים, הוגש ביום 31.8.2015 כתב אישום המייחס לו עבירות של הצתה, קשירת קשר לביצוע פשע, איומים ושיבוש מהלכי משפט. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, ביום 13.8.2015 קשרו המשיב ושניים נוספים קשר לרסס כתובות בסמוך למאהלים השייכים לערבים ולהצית מאהל כאמור ממניעים של גזענות, גילויי איבה ועוינות כלפי ציבור בשל השתייכות למוצא לאומי, אתני ודתי (יצוין כי אחד השותפים

הואשם יחד עם המשיב בכתב האישום, ואילו האדם הנוסף לא הואשם במסגרת פרשה זו). על פי כתב האישום, בליל 13.8.2015, החל מהשעה 00:20 ועד לשעה 03:00 לערך, יצאו השלושה לשלוש נסיעות ברכבו של המשיב (להלן: הרכב), הלך ושוב, ממעלה שלמה (באזור יהודה והשומרון; להלן: האזור) שם מתגורר לעתים המשיב, לכיוון צפון על ציר מספר 458, מרחק של כ-5 קילומטרים ומחצה. על פי הנטען, במהלך הנסיעה הראשונה האטו השלושה בנקודות מסוימות לאורך הציר בניסיון לאתר "יעדים" אך לא עשו מעשה פוגעני כלשהו. בנסיעה השנייה, שאלה יצאו בסביבות השעה 02:00, עצרו השלושה בסמוך למאהלו של מוצטפא כעאבנה, הנמצא בקרבת אחת הנקודות שבהן השתהו במהלך הנסיעה הראשונה (להלן: המאהל הראשון), וריססו על סלע בקרבת מקום את המילה "נקמה" וצורת מגן דוד. כעאבנה הבחין בשניים מהשלושה, קרא לעברם והרחיקם מן המקום. השלושה חזרו לרמת שלמה ויצאו לנסיעה נוספת סמוך לשעה 03:00. הפעם עצרו במרחק כמה עשרות מטרים מהמאהל הראשון ובקרבתו של מאהל נוסף (להלן: המאהל השני) המצוי בבעלותו של יוסף כעאבנה (להלן: יוסף). השלושה ריססו בנקודה מסוימת בשביל הגישה למאהל השני את הכתובות "נקמה" ו"מנהלי" וצורת מגן דוד. אז, על פי הנטען, הציתו השלושה את המאהל השני ששימש את בני משפחת יוסף כעאבנה לאחסון כלי מיטה, כמות גדולה של מזון, כלים ורהיטים שונים. תכולת המאהל נשרפה כליל. השלושה עזבו את המקום ברכב ובדרכם חזרה אל מעלה שלמה נפטרו מהאמצעים ששימשו אותם בפעילותם. בגין מעשים אלה יוחסו למשיב עבירות הצתה לפי סעיף 448 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המדינה למעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 21.9.2015 קבע בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) כי ישנן ראיות לכאורה לגבי עבירות ההצתה וקשירת הקשר, וכי ראיות אלו מלמדות לכאורה על כך שהמשיב שהה בקרבת המאהל השני בעת שפרצה בו הדליקה. יחד עם זאת, בית המשפט ציין כי בראיות שזורים קשיים "מעצם טבען". בתום הדיון הורה בית המשפט על קבלת תסקיר מעצר בענייניו של המשיב.

3. מהתסקיר שהוגש לבית המשפט המחוזי עולה כי למשיב רקע משפחתי ואישי מורכב וכי בילדותו עבר טראומה שנודעה לה השפעה על מהלך חייו. עוד עולה כי המשיב התקשה להתמיד במסגרות לימודיות ותעסוקתיות; וכי הוא מתפרנס מעבודות מזדמנות. צוין כי בתקופה שקדמה למעצרו התגורר המשיב לפרקים באזור (שם נמצא גם בית אביו שבו התגורר מעת לעת), לפרקים בבית אמו בבית שמש. עוד נאמר כי בתקופה זו נחשף המשיב לאידיאולוגיה קיצונית וגיבש תפיסת עולם אשר "הלכה והקצינה"; וכי ערב מעצרו התנהל המשיב "באופן פורץ גבולות וכוחני, מתוך מניעים אידיאולוגיים וכשהוא מושפע מסביבה [...] התיק הנוכחי משקף הסלמה לכאורה בהתנהגותו, כשעל אף סנקציות שהוטלו עליו [...] לא הושגה הרתעה". שירות המבחן העריך אפוא כי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות מצדו של המשיב, אך בו בעת סבר כי למעצרו הנוכחי של המשיב - מעצר ממושך ראשון בתור בגיר - נודעת השפעה מרתיעה עליו; וכי הרחקתו מסביבתו החברתית המשפיעה עליו מבחינה אידיאולוגית, בצד פיקוח "צמוד וסמכותי", עשויה לאפשר את שחרורו לחלופת מעצר. בהמשך לכך פגש שירות המבחן את המפקחים שהוצעו על ידי המשיב: אמו, דודתו ובעלה, ומצא כי מדובר בדמויות סמכותיות עבור המשיב וכי בכוחם לפקח עליו כנדרש. סופו של דבר, שירות המבחן בא בהמלצה לשחרר את המשיב למעצר בית בבית דודיו בבית שמש, תחתם פיקוחם ופיקוחה של אמו; לצד פיקוח של שירות המבחן למשך 6 חודשים.

4. בית המשפט המחוזי מצא לאמץ את המלצות שירות המבחן. ביום 22.10.2015 הורה בית המשפט על שחרור המשיב למעצר בית מלא בבית דודיו בבית שמש בתנאי שימציא 4 ערבים (שישמשו גם כמפקחים) שכל אחד מהם יחתום על ערבות בסך 12,000 ש"ח; ובכפוף לכך שיפקיד ערבות בסך 10,000 ש"ח. בהחלטתו האמורה קבע בית המשפט כי

"כפי שצוין, קיימים קשיים בראיות הלכאוריות העומדות לחובתו" של המשיב, וכי שחרורו למעצר בית מאפשר "איון מסוים" של המסוכנות הנשקפת ממנו. לבקשת המדינה, עיכב בית המשפט את ביצוע ההחלטה עד ליום 23.10.2015.

5. מכאן הערר שלפניי. לטענת המדינה, שגה בית המשפט המחוזי שהורה על שחרור המשיב לחלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא חרף קביעתו הברורה כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב; ובמיוחד כך משקבע כי מעצר הבית יאפשר אך "איון מסוים" של המסוכנות הנשקפת מן המשיב. לטענת המדינה, קביעת בית המשפט שלפיה "קיים קושי ראיתי מעצם טבען של הראיות" לא נומקה כנדרש ועל כן מתקשה המדינה לעמוד על טיבו של הקושי האמור. עוד טענה המדינה כי נוכח עברו הפלילי של המשיב, האידיאולוגיה הקיצונית שבה הוא אוחז, עיתוי מעשיו והסכנה הנשקפת ממנו, אינם מאפשרים ליתן בו אמון במידה הדרושה לצורך שחרורו למעצר בית; ויש חשש ממשי כי המשיב ישוב ויסכן את שלום הציבור. לעניין זה הדגישה המדינה כי המשיב הורשע בתחילת השנה הנוכחית בעבירות של אלימות והיזק לרכוש ממניעים גזעניים ואף ריצה בגין מאסר בדרך של עבודות שירות, אך דומה כי באלה לא היה כדי להרתיע את המשיב, שברבות הימים רק החריף את מעשיו. לבסוף נטען כי בהחלטה על אודות שחרור המשיב לחלופת מעצר יש ליתן את הדעת גם לרגישות הביטחונית המאפיינת את העת האחרונה, נתון רקע שאמנם אינו מעיד במישרין על מסוכנותו הפרטנית של המשיב, אך מגביר עד מאוד את החשש מפני השלכות הרוחב אם חלילה יפר המשיב את תנאי שחרורו ויבצע מעשי אלימות דומים.

6. ביום 23.10.2015 התקיים דיון במעמד הצדדים. בדיון שבה המדינה על נימוקיה בערר, תוך שהרחיבה ביחס לראיות הקיימות בתיק. [קטע שהושמט עקב צו איסור פרסום] לבסוף הזכירה המדינה כי נגד המשיב תלוי ועומד כתב אישום בגין הפרת צו אלוף הפיקוד שאסר עליו להיכנס לאזור, נתון המלמד לכאורה על היעדר מורא מפני החוק.

7. המשיב טען כי דין הערר להידחות. [קטע שהושמט] לשיטתו, הראיות הקיימות הן נסיבתיות בלבד והן אינן נושאות את העוצמה הראייתית הדרושה כדי להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו. [קטע שהושמט] לבסוף נטען כי למעצרו הממושך של המשיב אגב הליך זה נודעת השפעה מרתיעה עליו, בין היתר נוכח גילו הצעיר; וכי מכלול הנסיבות תומך בשחרור המשיב למעצר בית ובדחיית הערר.

יוער כי בתום הדיון הוריתי על הארכת מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת; וכמו כן, נעתרתי לבקשת המשיב להגיש לעיוני (בצד חומר החקירה שהוגש) גם את פרוטוקול הדיון שהתקיים לפני בית המשפט קמא מיום 16.9.2015 שבו טענו הצדדים לגופן של הראיות לכאורה. הפרוטוקול הוגש ביום 25.10.2015.

דיון והכרעה

ראיות לכאורה

8. סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), קובע כי אין לעצור נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו אלא אם ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. כידוע, בשלב המעצר עד תום ההליכים, על בית המשפט להשתכנע כי חומר הראיות הקיים נושא עמו פוטנציאל הוכחתי מספיק כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה לאחר שהראיות הקיימות יעובדו בכור ההיתוך של ההליך

הפלילי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146 (1996)). האמנם מקיימות הראיות שלפנינו דרישה זו? לבחינתה של שאלה זו נפנה עתה.

9. [קטע שהושמט] נתונים אלה מלמדים על הימצאות רכבו של המשיב בקרבתם של המוקדים שבהם רוססו הכתובות (שתצלומיהן מצויים גם כן בתיק החקירה) ובקרבתו של המאהל השני שהוצת במועדים הרלוונטיים על פי כתב האישום.

10. תיק החקירה כולל ראיות נוספות התומכות לכאורה במיקומו של הרכב [קטע שהושמט]. ראשית, הודעתו של מוצטפא כעאבנה במשטרה מיום 17.8.2015, אשר כאמור לעיל, בסמוך למאהלו נמצאו כתובות "נקמה" ומגן דוד שרוססו בספרי אדום. בהודעתו תיאר מר כעאבנה כיצד ביום 13.8.2015 שעה 02:14, הבחין ברכב לבן מתקרב מכיוון צפון למאהל שבו הוא מתגורר. הרכב עצר בשול הדרך, במרחק 50-100 מטרים מן המאהל. עוד הבחין מר כעאבנה בשני רעולי פנים וקרא לעברם בערבית "מי אתם". אז נמלטו השניים מן המקום לכיוון דרום אך לא פנו אל תוך הישוב מעלה השחר אלא עלו על שביל עפר ונסעו ל"התנחלות קטנה שבין כוכב השחר לרימונים אני חושב שזה נקרא מעלה שלמה". אשר לכתובות שרוססו, מר כעאבנה לא מסר כי ראה את השניים מרססים את הכתובות שבהן הבחין בבוקר אותו היום, אך ציין כי לא הבחין בהן יום קודם לכן. הודעה רלוונטית נוספת לעניין זה היא של עודי כעאבנה מיום 13.8.2015 (להלן: עודי). בהודעתו מסר כי ביום 13.8.2015, שעה 02:00 בלילה, הוא ישן באוהלו הנמצא כקילומטר מן המאהל השני (שהוצת אותו לילה). בסביבות השעה האמורה העירו אותו אחיותיו משנתו משראו את המאהל השני עולה באש. אז ראה גם הוא את האש המיתמרת. עודי מסר כי לאחר שהבחין באש חזר לישון, ובשעה 06:00 התקשר אל בנו של יוסף כעאבנה – שמאהלו הוא שנשרף – וסיפר לו על השריפה שארעה בלילה. בהודעה נוספת שמסר ביום 28.8.2015 ציין עודי כי המאהל שלו מצוי במרחק של כחצי קילומטר מן המאהל שהוצת וכי ניתן להבחין במאהל השני ממאהלו שלו. עוד עומת עודי עם העובדה שמסר כי הבחין בשריפה בשעה 02:00, בעוד שבפועל זו התרחשה בשעה 03:00. לעניין זה השיב עודי כי השעה שמסר בהודעתו הראשונה הייתה לפי הערכתו בלבד ולא התבססה על בדיקת השעה המדויקת. ראייה רלוונטית נוספת היא דו"ח הפעולה של רס"ר אילוז (מסומן 6 צהוב) המתאר כיצד יצא לסיור בשטח בעקבות דיווח על פעילי ימין המסתובבים באזור כוכב השחר ומתכוונים לבצע פעולת "תג מחיר". רס"ר אילוז מסר כי במהלך הסיור, שעה 04:14, נוכח לראות מאהל בדואי עולה באש. רס"ר אילוז התקרב למקום השריפה וביצע בו סריקה רגלית ואז הבחין כי מדובר ב"מעין מחסן/מטבח". בסמוך לאחר מכן הבחין בקרבת מקום בסלע שרוססו עליו בספרי אדום המילים "מנהלי נקמה" וצורת מגן דוד. רס"ר אילוז הזעיק למקום גשש. אותו גשש מסר אף הוא הודעה ביום 13.8.2015 שלפיה בסריקה שערך במקום עם הגעתו מצא עקבות "חדשות וטריות" של צמיגי רכב (ונעליים), אשר דומות להן מצא גם בהמשך הסריקה במעלה שלמה.

11. מבלי למצות, נביא כמה ראיות לכאורה נוספות בעלות חשיבות בשלב זה. ראשית, בתיק קיימת חוות דעת מומחה של קצין הכיבוי (מסומנת 3 צהוב) שהעריך לגבי מקור השריפה במאהל השני כי "בסבירות גבוהה מאוד מדובר בהצתה". שנית, הודעותיו של יוסף, בעליו של המאהל שהוצת. בהודעתו מיום 13.8.2015 מסר כי המאהל שהוצת שייך לו וכי הוא שימש אותו לאחסון מוצרי מזון, כלי מיטה, רהיטים ועוד ציוד הדרוש למחיית המשפחה; וכי 10 ימים קודם לכן, עת ביקר במאהל, לא ראה בקרבת מקום את הכתובת שרוססה ונמצאה בבוקר השריפה. יוסף מסר כי עודכן על שריפת המאהל בסביבות השעה 04:00 אותו הלילה. ביום 26.8.2015 מסר הודעה נוספת שבה ציין כי המאהל שהוצת הוא ששימש למגורי המשפחה עד לפני 10 ימים, שאז עברו למאהל מרוחק יותר במעלה ההר עקב מזג האוויר החם שפקד את האזור. עוד סיפר כי בעת ההצתה היה מצוי בתהליך הדרגתי של העברת הציוד מהמאהל שנשרף אל המאהל החדש. בהודעה זו אמר כי נודע לו על השריפה במאהל בסביבות השעה 05:00 באותו הלילה מפיו של בן משפחה, וכי

מיד לאחר מכן יצא אל המקום - מרחק חצי שעה הליכה רגלית. משהגיע אל המאהל השני הבחין במרחק של כ-50 מטרים מהאווהל בכתובות בעברית שלא היו שם ביום לפני כן - הוא המועד שהזכיר בהודעה זו כמועד האחרון שבו ביקר במאהל. שלישית, מחקרי התקשורת הקיימים ו"נשאבו" מכרטיס הזיכרון שהיה במכשיר, בתיק מלמדים כי המשיב קיבל ביום 13.8.2015 מסרון למכשיר סלולרי שהיה בבעלותה של אמו וככל הנראה שימש אותו באותה עת, מאת אחד, "דוד חי חדש", פעיל ימין מוכר. תוכן ההודעה היה "תתקשר ל100 ותדווח על גניבת רכב". לעמדת המדינה, אותו דוד חי ביקש לסייע למשיב למצוא דרך לנתק את הזיקה בינו לבין הרכב במועד באירועים, הערכה שלדידי יש בה ממש לצורך שלב דיוני זה.

12. מקבץ נוסף של ראיות שהציגה המדינה נועד לקשור במישרין את המשיב למעשים נושא כתב האישום. [קטע שהושמט]

13. [קטע שהושמט] לעמדת המדינה, יש בכל אלה כדי לבסס ראיות לכאורה לנוכחותו של המשיב ברכב בשעת המעשים.

14. [קטע שהושמט]

ראיות לכאורה - סיכום

15. לאחר שעיינתי בחומר הראיות הקיים בתיק, שעל נדבכיו העיקריים עמדתי עתה, הגעתי למסקנה - כפי שהסיק גם בית המשפט קמא - כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב במעשים המיוחסים לו בכתב האישום. חומר הראיות מלמד לכאורה על כך שבלייל ה-13.8.2015 נהג המשיב ברכב שבבעלותו (יחד עם שניים נוספים) במסלול הנסיעה שתואר - ממקום מגוריו ברמת שלמה ועד לשתי הנקודות שכן רוססו הכתובות והוצת המאהל השני; כי באותה הלילה, סמוך לשעה 03:00 ובעת ששהה לכאורה המשיב ברכבו, הוצת מאהלו של יוסף כעאבנה ונשרף כליל. מסקנה זו מתחזקת ביתר שאת נוכח העובדה שהמשיב שמר על זכות השתיקה בחקירותיו, סירב לשתף פעולה עם חוקריו ולא מסר כל גרסה חלופית. אכן, בהיעדר ראיות לא תוכל שתיקה למלא את החלל (ראו בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.10.2015)). ברם כפי שקבענו לא אחת "שתיקתו של העורר היא בבחינת שטר ושוברו בצידו לא רק במישור הראייתי, אלא גם במישור הליכי המעצר. הלכה פסוקה היא כי נאשם שיש כנגדו ראיות לכאורה אינו יכול ליהנות משני העולמות: גם לשתוק על-אף הנטל הרובץ עליו להפריך את חזקת המסוכנות, וגם להשתחרר מהמעצר על אף שנותר בחזקת מסוכן [...] ובכלל, שתיקתו של חשוד מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר" (בש"פ 1648/11 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (9.3.2011); וראו גם בש"פ 3199/14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברג, פסקה 11 (7.5.2014)).

16. אכן, ער אני לכך כי בשלב זה הראיות הקושרות את המשיב לאירועים הן נסיבתיות ואין בנמצא ראייה ישירה המעידה על כך שהמשיב ריסס את הכתובות או הצית את המאהל השני. אף על פי כן, וכפי ששבנו ושנינו, ניתן לעצור נאשם עד לתום ההליכים נגדו גם על בסיס ראיות נסיבתיות, ואף כאשר כל הראיות הן נסיבתיות (בש"פ 8253/14 ניסן נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (16.12.2014), ובלבד שמתוך הראיות הנסיבתיות נרקם מארג ראייתי רלוונטי המבסס את אשמתו הלכאורית של הנאשם (בש"פ 7444/14 אלטורי נ' מדינת ישראל, פסקה י"ח (17.11.2014)). דעתי היא כי כך הם פני הדברים בענייננו. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו, כאמור, כי קיימים "קשיים השזורים בראיות". נוכח הסייג

האמור אבהיר, למען הסר ספק, כי המארג הראיתי בעניינינו מלמד על קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים.

חלופת מעצר

17. כידוע, משקבענו כי ישנן ראיות לכאורה, ובטרם נורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, יש להקדים ולבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה וקביעת תנאי שחרור (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). כאמור, בית המשפט המחוזי סבר כי ניתן להסתפק בשחרור המשיב למעצר בית בבית דודיו, בפיקוח המפקחים שנקבעו ובכפוף ליתר התנאים שפורטו בהחלטה. בית המשפט ציין כי מסגרת זו תאפשר להשיג "איון מסוים" של המסוכנות הנשקפת מן המשיב. דעתי שונה. למשיב מיוחסים מעשי עבריינות על רקע אידיאולוגי ממניעים של גזענות, גילויי איבה ועוינות כלפי ציבור בשל השתייכות למוצא לאומי, אתני ודתי, שכל תכליתם לזרוע אימה ופחד בקרב אוכלוסייה ערבית המתגוררת באזור ולפגוע בה בדרכים שונות. מוטיבציה אידיאולוגית שכזו מעידה על מסוכנות ייחודית (בש"פ 5686/15 ראובני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (3.9.2015)), בין היתר משום שזו עשויה להתברר כ"מנוע" פנימי רב עצמה שבכוחו לדרבן להמשך ביצוע מעשים אלימים. כפי שכבר נפסק, כאשר מדובר באירועים המבוצעים על רקע מניע אידיאולוגי או כאשר מדובר במעורבות בכמה אירועים נפרדים, לא בנקל יורה בית המשפט על שחרור לחלופה (בש"פ 700/15 מדינת ישראל נ' טויטו, פסקה 9 (2.2.2015), והאסמכתאות שם). להשקפתי, מקרה זה אינו מקרה מתאים לעשות כן.

18. כידוע, בדיקת מסוכנות מצריכה בחינה של שני היבטים – האחד הוא המעשה, היינו, אם "המעשה כשלעצמו בנסיבותיו מעלה חשש כי הנאשם עלול לחזור על מעשים דומים, האם המעשה מגלה אופי רע ואלים או מעיד על מועדות"; השני הוא העושה, היינו אם מאופיין, אישיותו או תכונותיו של העושה נשקפת סכנה לציבור או ליחידים (בש"פ 6995/11 פינקלשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.10.2011)). שני היבטים אלה מלמדים לטעמי על מסוכנות גבוהה הנשקפת מן המשיב. אשר ל"מעשה", הרי שהמעשים המיוחסים למשיב – המלמדים על תכנון מוקדם קפדני ו"דבקות במטרה" – אלימים הם. ריסוס הכתובות המיוחס נועד לזרוע אימה בקרב קוראיהן; וההצתה, כפי שנאמר שוב ושוב, היא מעשה אלים שסופו עשוי להיות טרגי. זו עבירה "מן החמורות שבעבירות – שיודע אתה את תחילתה ואין אתה יודע את סופה, ומי שמתיר לעצמו לסכן בדרך זו רכוש [...] עשוי להוסיף, לסכן את זולתו גם בנסיבות אחרות" (בש"פ 6526/02 אלענמי נ' מדינת ישראל (30.7.2002)). אכן, כפי שטען המשיב, בנסיבות העניין לא גרמה ההצתה לפגיעה בגוף ובנפש. ברם, אל לנו לשכוח כי זמן קצר לפני המעשה עוד התגוררה משפחת יוסף כעאבנה במאהל שהוצת. למרבה המזל הסתיים האירוע אך בפגיעה ברכוש. אף אין להקל ראש בנזק שנגרם לרכוש המשפחה. במאהל שנשרף נמצא רכוש רב של משפחת יוסף כעאבנה – מזון לחודשים ארוכים, כלי מיטה, ציוד המשמש בכלכלת המשפחה ועוד.

19. מיקוד המבט בשאלת ה"עושה" אף הוא אינו מסייע למשיב. שירות המבחן עמד על כך שבתקופה שקדמה למעצרו התגורר המשיב לפרקים במאחזים שונים באזור וניהל קשרים עם אנשים בעלי עמדות אידיאולוגיות קיצוניות. בתסקיר הוזכר גם שני תיקי מב"ד בעניינו של המשיב, מן העת האחרונה, אחד שעניינו חשד לביצוע עבירות אידיאולוגיות והצתה ואחר בחשד לביצוע עבירת איומים. כפי שהעלה תסקיר שירות המבחן, בשנה החולפת חלה הקצנה בעמדותיו של המשיב והוא התנהל באופן "פורץ גבולות וכוחני". המעשים המיוחסים למשיב, כך שירות המבחן, מעידים על הסלמה בהתנהלותו. נזכיר עוד כי כאמור לעיל, כבר בתחילתה של שנה זו הורשע המשיב בעבירה שרקעה דומה ושבגינה אף

ריצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. על פי המיוחס למשיב בכתב האישום, הרי שלא היה בהרשעתו בהליך זה ובעונש שבו נשא אך לאחרונה כדי לגרום למשיב לחדול ממעשיו. לכך יש להוסיף את כתב האישום התלוי ועומד נגד המשיב שעניינו הפרת צו אלוף הפיקוד שאסר עליו להיכנס לאזור, כאמור לעיל. גם בהתעלם מתיקי המב"ד סבורני כי המכלול - חרף גילו הצעיר של המשיב - מעיד על דרגת מסוכנותו, משנמצא כי הסתבכות קודמת בפלילים לא הרתיעה את המשיב מלחזור ולבצע מעשים ברף סיכון עולה. משקל נוסף ראיתי לייחס להתרשמות שירות המבחן שלפיה "לאורך השנים גיבש [המשיב - ע' פ'] תפיסת עולם אשר הלכה והקצינה ואשר ניזונה מקשריו עם עוברי חוק אחרים בהקשר זה"; כמו גם לקביעתו שלפיה המשיב "מושפע מסביבה שנמנעה מלהציב לו גבולות בהקשר זה". בהתרשמות זו של שירות המבחן תומכים המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום בהליך העיקרי דכאן, המלמדים שוב על פעילות שמבוצעת במסגרת חבורה הקושרת קשר לבצע עבירות מסוכנות על רקע אידיאולוגי. נראה כי מן הטעמים האלה העריך שירות המבחן כי בשלב זה עדיין נשקפת מסוכנות מן המשיב וכי קיים סיכון להישנות עבירות אלימות.

20. בשל המכלול המתואר ובשים לב למעשים המיוחסים למשיב ולקרקה האידיאולוגית שעליה צמחו, אינני סבור כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב ניתנת לאיון במסגרת חלופת המעצר שעליה הורה בית המשפט המחוזי. כפי שציינתי לא אחת, שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נושא כתב האישום ולאחריהם, ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט (בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (23.9.2014)). במקרה זה, כאשר מדובר במי שעל פי כתב האישום שהוגש נגדו שב ומבצע עבירות על רקע אידיאולוגי ממניעים של גזענות, גילויי איבה ועוונות כלפי ציבור בשל השתייכותו למוצא לאומי, אתני ודת, שדרגת הסיכון הנשקפת מהן הולכת וגוברת, איני רואה כיצד ניתן ליתן בו את האמון הדרוש לקיים את תנאי החלופה שנקבעו.

על רקע האמור - הערר מתקבל. החלטתו של בית המשפט המחוזי מבוטלת בזאת. המשיב ישהה במעצר עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, ט"ו בחשוון התשע"ו (28.10.2015).

אושר לפרסום ביום ו' בכסלו התשע"ו (18.11.2015).

ש ו פ ט